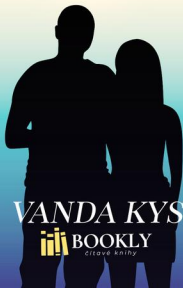

také klišé!

VANDA KYS

BOOKLY

čtivé knihy

VANDA KYS

ii BOOKLY
čítavé knihy

Copyright © Vanda Kys 2021
Cover © Shutterstock
Cover design © Bookly
Slovak edition © Bookly 2021

ISBN 978-80-973908-0-8

POZNÁMKA AUTORKY

Tento príbeh vznikol a vyšiel vo forme e-knihy
ešte v roku 2018.

Okrem drobných gramatických a štylistických úprav
a odstránenia pomalších pasáží,
sa príbeh nelíši od jeho pôvodnej verzie.
Hlavná hrdinka je rovnako ironická
a stále mierne otravná
(čo sa nemusí páčiť všetkým).

Nech sa dobre číta!

ĎAĎOVI.

*Za inšpiráciu dosiahnuť nemožné.
Až do posledného dňa.*

MAME.

*Bez teba by som nemala dar reči
a lásku k slovenskému jazyku.*

MAJKOVI.

*Za nekonečnú lásku, trpezlivosť a podporu každého
môjho nápadu, nech by bol akokoľvek šialený.*

PEŤKE.

*Za naše krásne priateľstvo.
Znamenáš pre mňa minimálne to,
čo Anna pre Max.
A ešte oveľa viac.*

PRVÁ KAPITOLA

Dnešok sa zapísal do dejín. Nie, nekecám. Najnižšia tržba za posledných pár mesiacov. Ak nie rokov. Premýšľam, ako je to možné. To už žiadna žena nechce peknú podprsenku? Alebo nohavičky? Alebo je to tým, že nie je Valentín ani Vianoce? Ženy nechcú vyzeráť pekne len tak pre seba?

„Nad čím premýšľaš, makaj, či tu chceš spať?“ zvolala na mňa kolegyňa cez pol obchodu.

„Ja? Kdeže! Vytlačím uzávierku a idem. Pokojne choď, nečakaj!“ upokojila som ju a pridala k tomu úsmev, aby si nemyslela, že som úplná krava. Už ma nemusí aj tak.

„Ako dobre. Však ty si šikovná, ty to zvládneš!“ Jasně. Samozrejme, že to zvládnem, však je to moja práca.

Privítať návštevníkov obchodu, ukázať, čo nového máme v ponuke, presvedčiť škaredú ženu s nadváhou, že ružová čipka jej pristane, zabalíť všetko do našich cukríkových taštičiek a popriať krásny deň s najväčším hollywoodskym úsmevom, aký mi momentálny stav mojej energie dovolí. V takýchto chvíľach si hovorím, prečo som sa lepšie neučila. Ach, kiežby som tú mamu počúvala, keď mi opakovala, že zamestnanie v obchodnom priemysle, či v službách s rýchlym občerstvením nie je perspektívne.

Nikdy som sa neradila medzi rojkov, ktorí čakajú, až im všetko padne do lona a inak len fantazirujú o lepšom živote. Pracovať v obchode s luxusnejšou spodnou bielizňou bol môj nápad. Netlačila ma do toho dokonca ani nejaká zlá finančná situácia. Jednoducho, naskytila sa príležitosť, a tak som sa jej chopila.

„Tak sa maj! Zajtra prídem na poobednú!“ Zakývala kolegyňa a podrepom pod polo-zavretou závorou odišla

z obchodu. Určite ide na párty. Ako každý piatok. A ja? Spravím uzávierku a idem domov. Ale nejako mi to neprekáža.

„Dokedy budeš, Max?“ spýtal sa mužský hlas. Člen bezpečnostnej služby v našom *shopping centre*, Džej, ako sme ho prezývali, sa ako hodinky hlásil o slovo.

„Už len dorátam posledné peniaze... tristo, štyristo...“ šepkám si polohlasne, rátajúc bankovky.

„Dobre, Max, keby niečo, som tu. Idem na obhliadku budovy. Dávaj si pozor,“ zakýval a nenápadne na mňa žmurkol a odišiel preč.

Vtom som si všimla, že jedno písmenko v názve nad vchodom slabšie bliká. Menej než ostatné. To nie je dobré znamenie. Ak príde šéfka, asi dostanem *pucong*. V duchu som si zopakovala všetky nadávky, ktoré na mňa za posledné tri roky čo tu pracujem, vychrlila.

Butik patrí jednej postaršej Ruske, teda to, že je postaršia, je informácia, ktorú si nechávam len pre seba, lebo keby počula, že napriek všetkým zákrokom, ktoré podstúpila, na mňa stále pôsobí ako žena pred päťdesiatkou, nedopadlo by to dobre. Je presne taká, aké sú všeobecné predstavy o ženách, ktoré pochádzajú z tej istej krajiny ako ona. Dokonalá postava, botoxová tvár, nafúknuté pery, blond dlhé vlasy, krásna manikúra – každý týždeň iný odtieň laku –, a ruský prízvuk v každom slove.

Zoya Pavlovich.

Postrach majiteľiek butikov, postrach žien. Napriek tomu, že Zoya žije v tomto meste už dlho, jej nespochybniteľný ruský vkus a maniere sa nedajú poprieť. Občas sa spotená prebúdzam zo šialeného sna, v ktorom je práve ona, táto *devočka*, ústrednou postavou.

Momentálne sme ju už s kolegyňami dlhšie nevideli – je opäť kdesi na dovolenke, ako to už u nej býva zvykom. Bali,

Abú Dhabí, Srí Lanka, či iné vychytené destinácie sú jej pravidelnými zastávkami počas celého roka. Dovolenku si berie, ako inak, počas najväčších návalov zákazníkov, v období Vianoc, Valentínov a iných sviatkov. Keď sa vráti a niečo nie je podľa jej predstáv, dáva to všetkým vyžrať. Najviac zo všetkých ale mne. Neviem prečo, asi jej ani po toľkých rokoch stále nezapadám do jej vysnívaného predajného miesta – BRA LABS.

Áno. Tento názov naozaj znamená *podprsenskové laboratórium*. Doslova.

„Haló, Max! Už je naozaj čas, však už je takmer jedenásť! Nemáš plány na večer, dievča?“ Džej, s miernym úsmevom na tvári, nervózne podupával nohou. Asi si po namáhavej obchôdzke chcel ísť ľahnúť na veľín.

„Kdeže, Džej, kdeže. Nahodím výsledky tržby, schovám peniaze do trezoru a padám. Po celom týždni mám chuť tak akurát vyložiť si nohy a pozerieť telku,“ povedala som rozhodne a trochu aj urazene. Akoby v dnešnom svete bolo niečo zlé a nepredstaviteľné, keď chce dvadsaťpäťročný človek stráviť piatkový večer sám doma.

„Tak sa maj, vidíme sa v pondelok,“ poznamenal Džej, keď ma vyprevádzal k služobnému vchodu. Len čo som vykročila, zatriasla som sa. Keď je človek celý deň zavretý vnútri, aj zabudne, že je vonku mínus päť stupňov. Kráčajúc na zastávku, *zakušlená* v šále a kapucni, som premýšľala, či fakt nerobím chybu. Nejsť von v piatok večer? Som naozaj taká stará? Vtom ma vyrušilo vibrovanie môjho telefónu.

Anna: *Pizza a víno o 30 minút u teba? :)*

Ja: *To si píš! Volaj keď budeš dole.
Rustica a rosé.*

Anna: *Nič iné som nečakala.
Volám ti! <3*

Dilema vyriešená – keď nejde Mohamed k hore, ide hora k Mohamedovi, v tomto prípade Anna k Max Schwarzovej.

----- ✂ -----

„Neviem, ako to robíš. Mám pocit, že si mi písala pred piatimi minútami!“ zvolala som na Annu, keď som ju zbadala pred bytovkou.

„Čáu, zlatičko! Makaj, otváraj, mám pocit, že mi odpadne ruka. Ešteže mám takú horúcu pizzu, inak by som asi zamrzla, trvá ti to dnes!“

„Ale nefandi si,“ zasmiala som sa snažila som sa otvoriť dvere, „ešte sa zahreješ, keď budeš šliapať na piate!“

Keďže mám skromnejší plat (aj keď Zoya si myslí úplný opak a hľadá spôsoby, ako by nám mohla každý mesiac nenápadne dačo strhnúť z výplaty), mám aj skromnejší byt. Veľkosťou určite nemá ďaleko od Bra Labs, haha. Ale nie.

----- ✂ -----

V tomto byte bývam od čias, keď som ešte márne premýšľala nad budúcnosťou a nechcela som investovať do ničoho veľkého, keby sa mi náhodou v živote udiali zásadné zmeny. Byt sme si vybrali spolu s Annou, ktorá je mojou najlepšou kamarátkou, odkedy si pamätám. Krásna plavovláska s jantárovými očami, (neznáša tento opis) a pekná pehavá tvárička. Vždy som jej závidela krásu a um. To neznáša tiež, vraj jej totiž nemám čo závidieť.

Už počas našej dochádzky na umeleckú strednú, sme

uvažovali, že budeme spolu bývať, len čo „budeme veľké“. Ani sme len netušili, ako rýchlo sa tými *veľkáčkami* staneme a netrvalo dlho a už sme behali po obhliadkach s realitnými maklérkami za päťami. Túto bytovku sme objavili úplnou náhodou. Po celom dni naháňania sa po rôznych štvrtiach, sme skončili v jeden pekný májový podvečer na zmrzline. Pri druhom kopčeku pistácieovej, ktorá vždy zvíťazila nad ostatnými príchutami, sme už začali uvažovať, že nám spoločné bývanie asi teda nie je súdené. Vyukkli sme z cukrárne na ulicu, kde na nás oproti svietil obrovský nápis NA PRENÁJOM. Utekali sme ta, keďže sme sa báli, že už nikoho nezastihneme. Maklérka akurát plánovala odísť, a tak sme ju *ukecali*, aby nás pustila aspoň na pár minút. Byt voňal po vanilkovej aróme sviečok a vďaka západu slnka malo svetlo v obývačke nádhernú zlatistú farbu a obrovský balkón zasa ponúkal dychvyražajúci výhľad. Človek by čakal, že dve dvadsaťročné baby sa nikdy na ničom nezhodnú a určite sa nerozhodnú o takejto dôležitej veci tak veľmi rýchlo. No my dve sme sa len na okamih na seba pozreli a vedeli sme, že toto je náš vysnívaný byt.

Malý útulný dvojizbák, s obývačkou orientovanou na západ, s malou príjemnou rohovou kuchynkou. Spálňa so vstavaným šatníkom postačovala dvom začínajúcim módnym maniačkam. Vďaka rovnakému konfekčnému číslu, za čo som naozaj veľmi vďačná, aj keď by ste to určite nepovedali, kebyže nás vidíte stáť vedľa seba, sme ušetrili v peňaženke, ale aj v skrini nejaké to miesto na nové kúsky.

Ale netrvalo to dlho. Anna opustila naše milované hniezdočko po takmer troch rokoch spolunažívania. A mala na to dobrý dôvod. Mne sa teda nepáčil, ale kamarátka, najmä tá najlepšia, by nemala stáť druhej kamoške v ceste za šťastím. Anna sa brutálne zamilovala – stretla lásku svojho života, Toma.

Bolo pre mňa ťažké ju len tak pustiť, po tak namáhavo vypracovanej symbióze. Vedeli sme, kedy je tá druhá smutná, a to aj z hlasu v telefóne, a vždy sme sa navzájom prekvapovali rôznymi menšími pozornosťami.

Raz ma šéfka Zoya tak sprdla, že som skoro dala výpoveď. Anne som to priamo nepovedala, no všimla si na mne, že nie som sama sebou. V pondelok pred prácou mi dala balíček s názvom „pracovná výbava“, v ktorom bola malá *handmade* vizitka, na ktorej stálo „keď sa budeš cítiť smutne, volaj na toto číslo – happy manager“, malý tester mojej najobľúbenejšej voňavky, obľúbená čokoládová tyčinka s ovsenými vločkami, lebo sme si odjakživa nahovárali, ako to len zdravo jeme, keď sú tam AJ vločky, a žuvačky na nervy. Pre niekoho by to bolo smiešne, no pre mňa to malo nesmiernu hodnotu. To, že sa o mňa niekto takto zaujíma a všíma si aj najmenšie detaily a zmeny v mojom správaní a dokáže na ne pohotovo reagovať, je pre mňa viac ako akékoľvek vecné dary.

To Anna vedela. Preto, keď so svojim prvým frajerom Ivanom išla na lyžovačku a vrátila sa so zlomenou rukou, bola som to ja, ktorá sa v práci tvárila, že je chorá, aby som ju mohla obľetovať. Ona mi na oplátku vždy priniesla červené vínko a pustila romantické filmy na vyplakanie, keď mi bolo smutno. Boli sme zohratý tím.

O to bolestivejšie bolo, keď si balila poslednú škatuľu svojich vecí, v deň jej odchodu do Tomovho bytu. Doteraz si pamätám posledné objatie na balkóne s príslubom, že ma bude chodiť pravidelne navštevovať a s ubezpečením, že sa nebojí, že ostanem dlho sama a že možno potom ešte lepšie pochopím, prečo je pre ňu tento krok taký veľmi dôležitý.

„Čo nové v práci?“ spýtala sa ma Anna, keď som odomykala dvere do bytu. Zadychčané po absolvovaní asi sto-

dvadsiatich schodov sme sa nevedeli dočkať, ako si sadneme, dáme si pizzu a vymeníme si najnovšie pikošky. Tak ako to bývalo kedysi dobrým zvykom.

„Nechci ani vedieť. Pamätáš si na tú kolegyňu, o ktorej som ti hovorila? Vieš, tá nová,“ kričala som na Annu do obývačky.

„Myslíš tú nosatú?“ zasmiala sa Anna, kým sme sa míňali v kúpeľňových dverách.

„Presne tú. *By the way*, volá sa Mimi,“ zasmiala som sa a mierila som do kuchyne, spravodlivo rozdeliť trojuholníky pizze na tanier, kým je ešte ako-tak vlahná.

„Neskutočne ma to dievča vytáča. Predstav si, že dnes ma nechala všetko dokončiť, so slovami, že veď to zvládneš... Aby ona mohla ísť na párty!“

„A čo si jej nič na to nepovedala?“ začudovala sa Anna, zatiaľ čo nalievala do pohárov víno.

Pizza a víno – akási naša tradícia. K tejto kombinácii sme sa uchýlili vždy, keď sme boli smutné, zmätené, veselé alebo hladné. Takto to môže vyznieť, že vlastne išlo o našu každodennú činnosť, ale nebolo to tak. Obe sa však zhodneme v názore, že ak človeku niečo chutí, mal by to mať čo najčastejšie. My sme sa snažili obmedziť tieto naše dva obľúbené pokrmy aspoň na občasné piatky, aby sme si zhrnuli novinky z našich životov.

„Jasné, že som jej nič nepovedala. Odvrkla, že zajtra má poobednú a utiekla. No to nie je to, čo ma nahnevalo. Jej lahostajnosť voči práci ako takej. Prídu nádejní zákazníci a ona má oči len na jej telefóne. *Stalkuje* tam akéhosi chalana, ktorého videla u nás v obchodnom dome a už jej z toho načisto preplo. Nič iné nevidím, len ako neustále pozerá na nejaké obrázky a *lajkuje* ich s pripečeným výrazom na tvári. Nevie, ako jej to slušne vysvetliť, už začínam byť zúfalá.“

„Možno táto nosat... eee... Mimi, má nejaké tajné právomoci, o ktorých nevieš. Nehovorila si, že odkedy je vás tam viac, tak sa Zoya rozhoduje, koho urobí ďalším manažérom Bra Labs?“

„Áno, to naznačila. Ale poznáš ma. Ak by som sa ja tak správala, ako by to vyzeralo?“

„Noo... povedala by som, že by malo konečne zmysel tento prestížny podprsenkový obchod navštíviť!“ Rozosmiali sme sa a s chuťou sa zahryzli do pizze.

„Toto je super!“ povzdychla si Anna.

„Áno. Ani nevieš, ako...“ pousmiala som sa a spokojne som si odpila z vína.

Pizzu sme vždy brali od „Taliana“, ako sme ho nazývali. Sympatický Južan si otvoril mini-pizzériu hneď dole v našej bytovke. Ako pravidelné zákazníci sme mali vždy výhodu v tom, že nás veľmi rád uprednostnil pred ostatnými čakajúcimi. Po roku sme si už objednávali esemeskou a pizzu sme mali hotovú do pár minút aj v čase najväčších návalov.

Víno sme zas mali od Anninej kamarátky Tamary, ktorá si otvorila skromnú vinárničku. Preto nám nechýbala zľava a vždy skvelé odporúčania na vínne novinky.

„Ako Tom?“ otočila som tému naspäť na Annin život, ako som to vždy rada robievala. Koho by zaujímal nudný Maxin život, plný podprseniek a táng, ceckatých zákazníčok a namyslenej Rusky? Asi nikoho. O to väčšmi ma zaujímal Annin život, lebo bol naozaj pestrý. Ona síce neustále tvrdí, že jej nemám čo závidieť, ale opak je pravdou. Občas mám pocit, že by som sa s ňou najradšej vymenila. Aj keď neviem, či by som ju nechala vymeniť sa so mnou. Podmienky výmeny by sme museli ešte nejako doriešiť.

„Dobre,“ odvetila Anna, no videla som, že ju niečo trápi, „Tom sa má dobre.“

„Neznies veľmi presvedčivo. Anka. Máte nejaké prob-

lémy? Vieš, že mne môžeš povedať naozaj všetko.“

„Viem. A nemusíš mi zakaždým pripomínať, že ti všetko môžem povedať. Lebo komu inému, ak nie tebe? Len vieš. S mojou novou prácou je to všetko také ošemetné. Vidíme sa ráno v kuchyni pri rannej káve a neskoro večer, keď sa Tom vráti z rôznych stretnutí. Potom sa to všetko snažíme dohnať cez víkend, ale nie je to ako na začiatku, keď sme boli obaja flexibilní a len tak sme sa vzali a odleteli na víkend do exotiky.“

Tom je veľmi milý a príťažlivý tridsiatnik, ktorý má našliapnuté na veľmi slušnú právnickú kariéru. Akonáhle opustil svoju *alma mater* a vrhol sa do dravého právnického prostredia, stretol dvadsaťročnú Annu. Vtedy ešte nevedel, že to nie je poslednýkrát, čo ju stretol a že navždy zmení jeho život. Momentálne pracuje v spoločnosti Mayer & Globe, ako jeden z odborných poradcov v oblasti práva pre hlavné vedenie firmy. Platovo je na tom úžasne, no čas na Annu má len málokedy.

„No, ber to ako fázu. Ty si rozbiehaš biznis, Tom dosiahol úžasné výsledky vo svojej právnickej kariére, ktoré mu môže každý len závidieť, však má len tridsať rokov a neuveriteľné skúsenosti. Neboj nič, to prejde!“

„Čo keď to neprejde?“ skočila mi takmer do reči rozhorčená Anna. Dvakrát si uchlipla vína, nadýchlá sa a pokrčila plecami. „Čo keď ma nikdy nepožičia o ruku, čo keď nikdy nebudeme mať deti, čo keď ma už nemá rád tak, ako kedysi?“

V tej chvíli sa mi zazdalo, že je jej do plaču. To už muselo ísť o vážne silné emócie, keďže Anna bola vždy môj pevný pilier a „happy manager“. A zrazu to večne usmiate a šťastné dievča začalo byť naozaj vážne smutné.

„Anna, zlatičko,“ zahryzla som si do pery, aby som si radšej ešte raz premyslela, čo povedať. V takýchto chvíľach

je pre každú ženu kľúčové, aby od svojej najlepšej kamošky dostala ozajstnú podporu a nepriestrelné argumenty.

„Neboj sa. Ty, zo všetkých žien na svete, sa nemáš dôvod báť, že by ťa Tom nemiloval, alebo že by tvoj život nebol taký, aký si si ho naplánovala a vysnívala. Máš dvadsaťpäť rokov, naštartovala si vlastný projekt, máš krásny byt v centre s veľkou terasou a muža svojich snov. Trochu zaneprázdneného, ale neboj, stále je v obraze.“

Chytila som ju za ruku a dala som jej pusku na líce ako potvrdenie mojich slov. Anna sa nadýchla a položila pohár na stolík pred gaučom.

„Asi zo mňa hovorí to víno. Dala som si pohárik u Tarmy, aby som vedela, ktoré vybrať...“ Rukou si nenápadne utrela slzy. „Ďakujem ti. Ty vždy vieš, ako ma utešiť. Už len aby si mala pravdu. Celé toto obdobie je hrozné a vlečie sa to. Niekedy banujem, že som s tým projektom vôbec začala. Mám pocit, že všetka moja snaha, radosť a motivácia ide práve tam a nie do nášho vzťahu s Tomom.“

Po tom, ako mi Anna zvykla dávať balíčky pred prácou na zlepšenie nálady spolu s vizitkou na ktorej bolo telefónne číslo na „*Happy Managera*“, rozhodla sa túto myšlienku a miniprojekt pre kamarátky rozbehnúť globálne. Vo svojom okolí s týmto nápadom neuveriteľne zabodovala a napriek tomu, že dlhé roky plánovala mať úplne iné zamestnanie, povedala si, že svoju kreativitu preniesie na túto svoju malú spoločnosť. Samozrejme, keď Anna s celým týmto *biznisom* začínala, obrátila sa aj na mňa. Slušne som jej ponuku odmietla. Miešať biznis s najlepším priateľstvom môže len blázon.

